

[Peder Clausager.]

til at komme bort fra det betalte Snerydningsarbejde og gaa over til Naturalarbejde. Det viser sig, at man rundt om i Kommunerne hellere vil kaste Sne end have Skatteprocenten op.

Ogsaa Fjernelsen af de særlige Regler for Antagelse af Arbejdskraft som Betingelse for at opnaa Refusion tror vi vil virke heldigt til Nedbringelse af Snekastningsudgifterne.

I §§ 17 og 18 er indført ændrede Regler for Fastsættelse af Erstatninger. Vi finder det formaalstjenligt at tilstræbe Fasthed i Fastsættelsen af Erstatninger for ensartede Ulemper og kan derfor billige Ændringen i § 18, hvorefter den i Vejlovens § 23 omhandlede Taksationskommission, hvor Overenskomst ikke opnaas, træffer Afgørelse om Ulempeerstatningen for Sneskærme. Men vi maa fraraade Ændringen i § 17, hvor det drejer sig om Skader hidrørende fra midlertidige Omkørselsveje under Snehindring. Disse Skader drejer sig oftest om Ubetydeligheder som overklippet Pigtraad, fjernede Hegnspæle eller lignende, og her vil Udgifterne ved en Taksationsforretning efter Vejlovens § 23 let komme til at staa i et ganske urimeligt Forhold til den Skade, der skal vurderes.

I øvrigt forbeholder vi os vor Stilling til Refusionsreglerne og til Lovens enkelte Bestemmelser under Udvalgsbehandlingen.

O. Kier: Spørgsmaalet om en ny Lovgivning for vort Vejvæsen og dets Administration er gammelt. Revisionskravet rejstes vel egentlig i sin stærke Form af Motororganisationerne, da Motorafgifterne begyndte at give de mange Penge, og da man endnu ikke fuldt ud havde kunnet se Virkningerne af disse. Kritikken af de mange Midler blev sat ind over for Kommuneledelsen; man oversaa da, at uden lige saa store eller dengang større Tilskud fra andre almindelige Skattekloder end lige akkurat Motorskatterne kunde man ikke komme fremover, som man ønskede. Men da Resultatet saa blev synligt, skiftede Indstillingen. Kravet om en Centralisering af Vejadministrationen forstummede, og det blev mere og mere klart, at Bevarelsen af den kommunale Administration af Landets Veje og Gader var mest hensigtsmæssig, ja, en politisk Nødvendighed her i Landet, og det er sikkert et almindeligt Ønske hos Befolkningen, at de Veje, denne daglig benytter, og som berører det daglige Liv og daglige Forhold paa saa mange Omraader, administreres i de kommunale Kredse.

Jeg taler her om de Veje, som dette Lovkompleks tager Sigte paa. Landets almindelige Vejnet, som det er formet gennem Aarene efter den her i Landet før Krigen tilstedeværende Trafik, der i overvejende Grad var lokalt præget, baade hvad angaar Person- og Lastbiltrafik, og som for selv den sidste Dels Vedkommende, den svære Trafik, sikkert ogsaa vil vedblive at være det, idet vort Lands særlige Muligheder for søværts Trafik til de fleste indenlandske Trafikcentre medfører Anvendelsen af denne billige Forsendelsesmaade af Gods. En Udbygning af store Veje, virkelige Motorveje, med videre Udbygning af vort Brosystem, vil muligt i nogen Grad kunne ændre dette. Jeg selv betvivler det.

Som jeg i øvrigt tidligere har sagt fra dette Sted, tror jeg ikke, der vil herske Tvivl om, at saadanne Veje vil blive betragtet som Statsomraade, baade hvad angaar Udbygningen og Vedligeholdelsen, hvilket jo ogsaa Rigsdagen viste ved sin Indstilling over for de to af denne Art under Udbygning værende Veje. Jeg skal kun yderligere bemærke, at vi vilde finde det rimeligt, om Administrationen af disse særlige Veje henlægges til de eksisterende Amtsvejadministrationer, men ellers underkastes Staten. Der blev ikke truffet endelig Bestemmelse herom, da Lovforslagene blev behandlet, men der var ingen Tvivl om Rigsdagens Indstilling over for Spørgsmaalet.

Den højtærede Minister nævner i sin Forelæggelsestale, at den svenske Rigsdag for nylig har vedtaget en Reform af Vejvæsenet, hvorved største Delen af det svenske Vejnet lægges ind under Staten. Jeg kender ikke den svenske Vejreform, men det maa ikke glemmes, at det danske Vejnet som saadant er ganske anderledes udformet end det svenske, hvor man vistnok staar over for en enorm Udbygning af Vejnettet uden, saa vidt jeg ved, at have den kommunale Administration og Lovgivningen at støtte sig til i den Udstrækning, som vi har det her i Landet. Naar den højtærede Minister drager Parallellen med Statsbanerne, kan jeg ikke se, at Sammenligningen er slaaende, tværtimod.

Jeg vil ikke hermed paa nogen Maade sige, at de Love, vi har, er ideelle paa alle Omraader, og at der ikke skal pilles ved dem, tværtimod, alt er Udviklingen underkastet. Bestemmelserne vedrørende Afgivelse af Jord og Taksation herfor er f. Eks. saa forældede og saa forskelligartede, at Nødvendigheden af en Modernisering og i øvrigt Samling af Lovene er indlysende.